

MÖVLUD SÜLEYMANLININ DİLİNDƏ DİALEKTİZMLƏR

Dilin lüğət tərkibi bir çox yollarla zənginləşir, dəyişir və inkişaf edir. Bu hadisə həm dilin daxili imkanları, həm də alınmalar hesabına baş verir. Ədəbi dilin leksikasının artmasında dialekt sözlər əsas mənbələrdən biridir. Dialekt sözlər məhdud dairədə işlənən, ayrı-ayrı bölgələrin əhalisinin dilində istifadə olunan sözlərdir. Lakin bu məhdudluq, sərhəd tam deyil. Belə ki, ədəbi dildə bəzi anlayışları adlandırmaq üçün dialekt sözlərdən də istifadə olunur.

Dialektlər hər bir xalqın dilinin etnoqrafiyasını, kökünü, tarixini göstərən əlamətlərdəndir. Azərbaycan xalqının tarixi, onun adət və ənənələri, başqa xalqlarla əlaqələrini göstərən bütün amillər dialekt və şivələrimizdə öz əksini tapmışdır. Belə ki, dialekt və şivələr qədim dil xüsusiyyətlərinin qorunub saxlanılmasında olduqca mühafizəkardır. Dil tarixinin öyrənilməsində də şivələr canlı və etibarlı mənbə kimi çıxış edir. Ona görə də ədəbi dilin lüğət tərkibinin zənginləşməsində alınma sözlərdən çox dialektlərdən istifadə olunması daha məqsədəuyğun hesab olunur. S.Cəfərov qeyd edir ki, ədəbi dilə onun şivələrindən ancaq qarşılıqlı olmayan sözlər daxil edilməlidir. Qarşılıqlı olan dialektizmlərin ədəbi dildə işlənməsi dili ağırlaşdırıb korlaya bilər (3, s.72).

Dilimizin tərkib hissəsi olan dialektlər dilin bütün inkişaf mərhələlərində ədəbi dil ilə qarşılıqlı əlaqədə olmuşdur. Hər bir dövrdə dialekt üsurlərinə bədii ədəbiyyatda rast gəlinmişdir. Ümumiyyətlə bədii ədəbiyyat kütləvililiyi, geniş oxucu dairəsini əhatə etməsi ilə dilin bütün səviyyələrində özünü göstərmə imkanına malikdir. Yazıçı mövzu, obraz seçimində sərbəst olduğu üçün dilin bütün imkanları da burada asanlıqla istifadə olunur. Bu imkanlar dialekt sözlərinin də bədii əsərlərdə iştirakına şərait yaradır. Bu da dialektlərin həm leksik- semantik, həm qrammatik cəhətlərinin aşkara çıxarılmasında mühüm rol oynayır. Buna görə də bədii ədəbiyyatlardan dialektlərin toplanılması, tədqiqi, ədəbi dillə dialektlərin arasında əlaqələrin öyrənilməsində mühüm rol oynayır.

Dilçilikdə dialekt sözlər, dialektizm terminləri işlədilir. Bədii əsərlərin dilində və ədəbi dil normalarına müvafiq nitqdə özünü göstərən dialekt xüsusiyyətləri *dialektizm* termini ilə, dialekt leksikasıdan bəhs edilərkən şivələrin lüğət tərkibinə aid olan spesifik leksik vahidləri *dialekt sözləri* termini ilə ifadə etmək daha məqsədəuyğundur(4, s.6).

Fərqli – fərqli bölgələrdən olan yazıçı və şairlər əsərlərində bəzən elə dialektlər işlədirlər ki, bu dialektlər heç bir dialektoloji lüğətdə öz əksini tapmayıb. Beləliklə bədii əsərlər, bədii ədəbiyyat dialektlərin ədəbi dilə keçməsi üçün keçid, körpü rolunu oynayır.

Onu da qeyd edək ki, dialektizmlərə nəzm əsərlərindən çox nəsr əsərlərində rast gəlinir. Bunun səbəbi odur ki, nəzm əsərlərində çox zaman şair tərənnüm edən zaman hislərini öz dili ilə ifadə edir. Yazıçı isə fikirlərini obrazların dili ilə dialoqlarda ifadə edir. Bu zaman dialektlərin işlənməsi üçün şərait yaranmış olur. Yazıçılar bədii ədəbiyyatda dialektlərdən obrazın nitqini fərdiləşdirmək, hadisəni daha real, canlı əks etdirmək, ən əsası yerli kolorit yaratmaq üçün istifadə edirlər. A. Qurbanov qeyd edir ki, bədii əsərin dilində dialektizmlərin işlədilməsi yazıçıdan olduqca böyük sənətkarlıq tələb edir. Çünki həddindən artıq dialekt sözü işlətdikdə yazıçının dili qəlizləşir və anlaşılmaqlıq yaradır. Bu isə əsərin bədii effektini azaldır, onun təsir gücünü zəiflədir(6, s. 259).

Dialekt leksikası ədəbiyyatımızda xüsusi mövqeyi, orjinaldəstxətti olan, dilimizə yaxşı bələd olan sənətkarların dilində işlənir. Bu sənətkarlardan biri də görkəmli nasir Mövlud Süleymanlıdır.

Xalqımızın maddi və mənəvi keçmişinə soykökünə hər zaman həssaslıqla yanaşmış əsərlərində bu məsələlərə çox toxunmuşdur. Folklor nümunələrinin, bir çox dialektlərin unudulmaqda olması yazıçını narahat etmişdir, buna görə də bədii əsərlərdə bu nümunələri qorumağa çalışmışdır. Dilimizə, sözüməzə də biganə qalmamışdır. “Sözlə işləmək, onu duymaq, yaşatmaq, canlandırmaq Mövlud Süleymanlının yaradıcılığında çox fərqlidir, yəni onun nəsr, bu yöndən müasirləri, sələfləri və xələflərindən seçilir. Bütün ruhuyla xalq mənəviyyatına köklənmiş istedadlı yazıçının elə bir povesti romanı, hekayəsi yoxdur ki, onun süjetxətdində dialekt nümunələrinə, milli ünsürlərə yer verilməsin. Dilimizə atılan bütün böhtanlar, ağız büzmələrinə rəğmən onun “Köç”, “Ceviz qurdu”, “Dəyirman”, “Səs”, “Şeytan” və.s əsərlərinin dili təmiz, duru türkcədir”(10, s.5).

Mövlud Süleymanlının əsərlərində istifadə olunan dialektizmlərin əksəriyyəti yazıçının mənsub olduğu Qərbi Azərbaycan, Kalinino, Çəmbərək, Qarakilsə, şivələridir. Yazıçının əsərlərində həm fonetik, həm morfoloji, qrammatik, həm leksik, leksik- semantik dialektizmlərə yer verilmişdir.

Fonetik dialektizmlər: İstifadə olunan fonetik dialektizmlərdə səsartımı, səsdeşümü, səs əvəzlənməsi, qalınlaşma, metateza hadisəsini görmək mümkündür.

Qalınlaşma hadisəsi- *a > aəvəzlənməsi*: Əri ola- ola, dul qaldı, *baxtıqara*(9, s. 117); Sən bu gün varsan, sabah yox, aranı qızıdırıb *xataya* salma bizi (8, s.206); Ağlını başınıza yığın, daha o *zamana döyül* (8, s.213); *ü > u əvəzlənməsi*: İndən sonra *umudu* nə olacaqdisa onun işığıydı (8, s.231); *e > ö əvəzlənməsi*: Nə təhər olmasa, bura düşmən öyüdü (8, s.216); Sən bizim Əsmər döyülsənmi a bala? (8, 191); Hamısına *nöyüttöküb* yandıraram (8, s.232) və s. əvəzlənmələr özünü göstərir.

Samit əvəzlənmələrindən *l > d samit əvəzlənməsi*: Bu odun, bu istinin içindən *atdanıb*, *partdayıb* çıxmaq istəyirdilər (8, s.202); Gorum *çatdiyacaq* mənəm (8, s.212); Bəlkə o taya *addıyannar* üçün oxuyur?! (8, s.234); *n > l əvəzlənməsi* : Dedim qızı *ıvısunnasın* (8, s.243); *b > f – Qalxıf*, - dedi alığını *aşır* *jambu xırçanın!* (8, s.381); *q > x əvəzlənməsi*: Görürsənmi, *xalxınar* vadını (9, s.113) və s.

Səs düşümü hadisəsinə də rast gəlinir: Yüyəni *gəti!* (8, s.197); *Günüz* axşamacan *əsnıyəcəksiz* (8, s.257); Anana nə *smarıcın* var, qızım, bəlkə o tərəflərə getdim? (8, s.282); *Bəniyə* belə olmusan? (8, s.191) ; Sən də orda *otu* (9, s.41); Toplan, *gəgörüm*, *gəgörüm!* (9, s.73)

Metateza hadisəsinə də az da olsa təsadüf olunur: Təzədən *kiprikləri* qapanır, *kiprikləri* ilə bir yerdə elə bil tükləri də qapanırdı (8, s.201); lakin *kirpik* varinatından da istifadə olunmuşdur.

Morfoloji dialektizmlər: Mövlud Süleymanlının əsərlərində bir sıra morfoloji dialektizmlərə təsadüf olunur:

Mənsubiyyət şəkilçisi ədəbi dildən fərqli olaraq -ın⁴ şəkilçisi kimi deyil, -ıy⁴ formasında işlənir: Əlini *gözüyün* üstünə qoymuşdun (8, s.229); Bəlkə ağalarla bir əlaqəsi var *adıyın?* (8, s.255); Əlin açıq olsun, nolar, *özüyünkün* nənkəs (9, s.86) və s.

Çıxışlıq hal şəkilçisi -dan, -dən ədəbi dildən fərqli olaraq -nan, -nən şəklində işlənir: Bu oyunun ardı pis gəldiyi üçün oynayanlar tez *mejdannan* çıxdılar (8, s.221); *Xannan* qorxumuz yox (8, s.225); *Cevizağacın* nanplan vermirik ki... (8, s.183); *Dədənnən* də yaxşı oxuyursan (9, s.126).

Feilin bacarıq şəklinin inkarı -ammə, -əmmə şəkilçisi ilə ifadə olunur: Lazım gələndə gecikə bilər, vaxtında *dırmaşammaz* (8, s.183); Qurdu onsuz da *vurammazsan* (8, s.184); Burda da *qalammaram* (8, s.225); Ay sədr, bağışla, *gətirəmmədim* (8, s.241); Elə hesab *eliyəmmirəmdaa...* (8, s.244); Həmidin ardınca at sürüblər, *çatammayıblar*. (9, s.110); Deynən saxla uşağı, qoy gözünü *açamməsən* (9, s.114) və s.

Ədəbi dildə *qoca* sifəti çoxaltma dərəcəsinə daha çox *qosqoca* formasında işlənir, diləketdə isə *qopqocavariantına* rast gəlinir: *Qopqoca* qurd idi (8, s.184). Azaltma dərəcəsinin ədəbi dildən fərqli formalarına rast gəlik: Əsmərin atası *arığanaq*, bərkə- boşə düşmüş adamdı (8, s.195);

Obrazların dilində sual əvəzliliklərinin müxtəlif fonetik formalarına rast gəlinir: Bunnarın bir nənəsi olub *havaxtsa..* (9, s. 113); Görək bu təzə direktor *neyniyəcək?* (8, s.182); *Nolubbelə?* (8, s.199); Bundan qabaq kim *neynəyib* bizə dəxliyoxdı (9, s.210); Əşşi, *neynimmən?* (8, s.220); *Neynək*, Ağ olmasın, Qara olsun (8, s.256); *-hancarı*, a bala, nə təhər? (9, s.112)

Zaman zərflərinin müxtəlif formaları işlənmişdir - *İnnən* belə də başı aşağı dolanın (8, s.216); Obaş, obaşdan- sübhədən tezdən: *Obaşdan* idi (8, s.203).

Mövlud Süleymanlının əsərlərində leksik və leksik- semantik dialektizmlərdən də geniş istifadə olunmuşdur. Leksik dialektizmlər ədəbi dildə qarşılığı olan dialektizmlərdir. Ədəbi dildəki sözlərlə sinonimlik təşkil edir. Leksik- semantik dialektizmlərin isə ədəbi dildə sinonimi yoxdur. Müəyyən dialektə danışanların məişətini, yaşayış tərzini, adət- ənənələrini əks elətdirir. M. Süleymanlının əsərlərində işlənən leksik dialektizmləri hərəkət və ad bildirən dialektlər şəklində qruplaşdırmaq olar:

Hərəkət bildirən leksik dialektizmlər: *Qaynaşmaq*- qarışıqlıq olmaq: Elə bil şüşələrdə *qaynaşan* qurdların çığırtısını eşitdi (8, s.185); *Çözləmək*- açmaq: Kəndin içi yumaq kimi *çözlənib* çöllərə tökülmüşdü (8, s.200); *Çidarlamaq*-bağlamaq: Atın ayağını *çidarlayıb*, ağzına məngənə verdilər (8, s.201); *Hüdələmək* – çox tez- tez və boş- boş danışmaq- Sərçələr *hüdələyə- hüdələyə* səslərini çeynəyib tökürdülər (8, s.204); *Böyləklənmək*- qızıışmaq, özündən çıxmaq, atılıb- düşmək (7, s.33): Aparıb nəyimi əlimnən alacaqsan ki, belənçiböyləklənibsən? (9, s.382); Yalnız toy evinin həyatında *öləzimiş* bir işıq qalmışdı (8, s.241) - *öləzimək*: sönmək sözünün sinonimi kimi işlənir. Lakin fərqli çalara da malikdir. Belə ki, alovun sönməyə, közərməyə başlaması, işarmaq, közərmək, zəifləmək, azalmaq mənasında işlənir. E. Əzizov qeyd edir ki, təzə söz və qüvvətli ifadə vasitəsi axtaran yazıçılar öz əsərlərində *öləzimək* sözünə yer verməklə bədii dilin ekspressivliyini daha da artırmış olarlar (4, s.10).

Ad bildirən leksik dialektizmlər: *Ceviz*- qoz deməkdir. Ağcəbədi, Naxçıvan, Ordubad, Şərurda daha çox cəviz variantı işlənir. Vedidəcəviz forması işlədilir: Amma *cevizqurdunun* oyanan vaxtı idi (8, s.183); *Hikkə*- hirs, inad: Öz *hikkəsinə* bükülüb gözləyirdi (8, s.183); *İdim*- Görkəm, forma, zahiri görünüş: *İdimindüzəlməz* sənin (8, s.197); *Kərənti*- dəryaz, ot biçmək üçün alət: Biçinçilər *kərəntilərini* atıb ata sarı yüyürdülər (8, s.203); *İtix* – itmiş əşya: Gedin *itinyizi* başqa yerdə axtarın (8, s.265); *qırım*- görkəm: Aşığın *qırımından* gizlin sözü olduğunu duyub pıçıldaşdılar (8, s.237); *Gap*- söhbət: Sözdən- *gapdaneliyə*- eliyə öküzüünü sür (8, s.249); *Köntöy*- tərs, kobud: Aradabir yəndəmsiz, *köntöy* səsinlə zümzümə eləyərdin (8, s.197); *Qənşər*- ön qabaq: Qoydular Telli arvadın evinin *qənşərinə* (9, s.46).

Leksik- semantik dialektizmlər:

Məişətdə istifadə olunan əşyaların adları: *Kilim*- Qəzil və ya yun qarışığından toxunmuş palaz: Evin ortasındakı *kilimin* üstündə o yan- bu yana yumalanan bir yaş yarımliq uşaq qarının öldüyünü hamıdan tez duydu (8, s.210); *Yüyürük*- beşik: Dörd- beş yaşlarında bir qız uşağı evin eyvanında *yüyürük* yelləyirdi (8, s.181); *Hədik*- *Hədix* – xörək növü- qarğıdalı, lobya və buğda qarışığından hazırlanır: Qızımız diş çıxardıb, *hədik* bişirirəm (8, s.199); *Daldey*- Gizli məxfi yer və ya külək yağış gün tutmayan yerlərdir: Komaların *daldeyinə* qısıldı (8, s.185); Təsərrüfat, heyvandarlıqla bağlı leksik- semantik dialektlər: *Çər*- At xəstəliyi, atın soyuqlaması: Neyniyək, *çər* dəysəydi onnanyaxsıdı (8, s.200); *gəzal*- qoz və ya fındığın yaşıl qabığı: *Cevizgəzəlidən* tutub qalmaq üçün qurdun ayaqları azlıq eləyirdi (8, s.188); *Düyə*- üçillik diş iribuynuzlu heyvan: Sarı *düyə* doğa bilmirdi (8, s.192); *Örüş*- mal- qara otarılan yer, əkin sahəsi, çöl: Qonum- qonşunun atları da yedəyində *örüşdən* gəlirdi (8, s.196); *Qulun* -at balası: Çaxmağın parıltısında siçovulu görüb *qulun* kimi qışqırdı (8, s.245); *Buğarsax*- Qarakilsədialektində aid olan bu söz diş it dalınca düşən erkək it dəstəsi deməkdir (2, s.75); *Buğarsağa* yığılıblar it xılı kimi (9, s.381).

Geyimlə bağlı leksik- semantik dialektlər: *Patava*- ayağa dolanan əski, ayaqqabı növü, uzunboğaz çəkmə: *Patavası* kirli (8, s.191); *Çəkələx* – çəkələt variantı da var, yüngül ev ayaqqabısı: O biri otaqda kimsə ayağını sürüdü, *çəkələx* səsi gəlirdi (8, s.296); *Bafta*- rəngli və zərli parça adı: Qarıların çoxu allı- güllü *baftadan* toy paltarı geyinsələr də, qara rəngdə görünürdülər (8, s.222); *Sırıqlı*- sırınmış qalın paltar: Əyninə iri *sırıqlı* geymişdi (9, s.21) və s.

Bədii ədəbiyyatda olan dialektizmlər işlənməsinə, yayılmasına görə fərqlənirlər. H. Həsənov dialektizmləri işlənmə dairəsinə görə iki qrupa ayırır: 1) bir dialekt, şivə və ya ləhcə ilə məhdudlaşan dialektizmlər, 2) bir neçə dialektə işlədilən dialektizmlər (5, s.285). Bədii ədəbiyyatda geniş dairədə işlənən dialekt sözlərin işlənməsi daha məqsəduğuyndur. Çünki bədii əsərlər hər kəs üçün yazılır və hər kəsin əsəri anlaması üçün istifadə olunan dialektizmlərin geniş dairədə işlənməsi daha doğrudur və bu dialektlərin ədəbi dilə keçməsi daha

asandır. Məhdud dairədə işlənən dialektlərdən istifadə olunmasının da üstün cəhəti var ki, o da sözlərin bədii əsərlərin dilində qalması və unudulmamasıdır. Mövlud Süleymanlı da əsərlərində həm məhdud dairədə işlənən, həm də geniş dairədə işlənən dialektlərdən istifadə etmişdir. Məhdud dairədə işlənən dialektlərdən müəllif elə üslubi formada istifadə edir ki, oxucuda anlaşılmaz heç nə qalmır. Bu cür dialektlərin mənası cümlənin məzmunundan anlaşılır və ya müəllif, həmin dialektlə birlikdə onun sinonimini də işlədir.

Geniş dairədə işlənən dialektlər: *qaramat, daraşmaq, qanrılmaq, xışmalamaq höyüş, obaşdan, kətə, arxac, tar, mağar, yanşaq, qaşqa*. *Qaşqa*- alın və ya heyvanların alnında olan ağ ləkə: Yox, müəllim, bax, *qaşqasına* “A” yazılıb (8, s.182). *Qaşqa* sözü Balakən, Qazax, Şəki, Tovuz, Zaqatala, Şəmkir, Mingəçevir, Xaçmaz kimi bir çox dialektlərdə işlənir. *Höyüş*- yaş, nəm: Qurunun oduna *höyüş* yanmasın (8, s.224.) Ağdam, Gəncə, Kürdəmir, Qazax, Qəbələ, Mingəçevir, Oğuz, Şəki, Şəmkir, Tovuzda bu dialekt işlənir (1, s.211); *Kətə*- qutab, pencər- yeyilən göyərti: Önlüyünün arasına yığdığı dovğa, *kətə pencərini* acıqla göyə sovurdu (8, s.304); *Kətə* dialekti Basarkeçər, Biləsuvar, Cəbrayıl, Cəlilabad, Culfa, Füzuli, Gəncə, Xanlar, Tərtər, Ordubad və s. rayonlarda istifadə olunur. *Arxac*- ilin isti fəsilələrində sürü və naxırların açıq havada yatdığı müəyyən yer; arxaj variantı Başkeçid, Borçalıda, arxaç Çəmbərək, Vədi, Zəngibasar, arxaş variantı isə Naxçıvan, Babək, Sədərək, Şahbuzda işlənir: *Arxac* yerlərini harda görmüşdü, anlaya bilmirdi (8, s.50); *Tar*- toyuqların axtışları üstündə yatdığı ağac: Toyuqlar qanad vura- vura *tardan* enir (8, s.204). *Qaramat*- qəm, dərd, qüssə: Kül qız başına, - deyib əllərini qoşalayıb *qaramat* atdı (8, s.231); *Mağar*- toy məclisi və ya toy məclisi keçirmək üçün qurulmuş alaçıq; *Mağara* hay düşdü (8, s.226) və s. Dialektlərdən bir çox bölgələrdə istifadə olunur.

Məhdud dairədə işlənən dialektlər: *qır vermək, hənir, sərinc, soğulmaq, yağır* və s. *Qır vermək*-nazlanmaq, naz etmək: Bə indi nə *qır verirsən?* (8, s.192). *Hənir*- zəif gələn, zəif çıxan səs: Qoz ağacı toğluların, suyun, sərçələrin, toyuq- cücələrin, qarışqaların səsinin içindən qurdun *hənirini* duydu (8, s.187); *Sərnici*- əli *sərnici*li arvadlar bir vaxtlar necə gözləmişdilsə, eləcə, axşam sağınınıgözləyirdilər (8, s.190); *Sərnici* iki qulplu saxsı qabdır, başlıca ağartı qabı olub ev məişətində işlənən maye qabları arasında xüsusi yer tuturdu. İçərisinə su, süd, yaxud ərinmiş yağ tökülürdü. *Yağır*- yara: Bunları o qədər demisən qulağımız *yağır* olub (8, s.237) və s. Bu sözlər sırf Qərbi Azərbaycan dialektinə mənsub olan sözlərdir.

M. Süleymanlının əsərlərində istifadə olunan dialektizmlər Azərbaycan dilinin tarixi və etnolinqvistikası baxımından zəngin material verir. Həmçinin bu sözlər ədəbi dilin lüğət tərkibinin zənginləşməsi üçün mənbə rolunu oynayır.

İstifadə olunmuş ədəbiyyat

1. Azərbaycan dilinin dialektoloji lüğəti. Bakı, Şərq-Qərb, 2007, 568 s.
2. Bayramov İ. M. Qərbi Azərbaycan şivələrinin leksikası. Bakı, Elm və təhsil, 2011, 440 s.
3. Cəfərov S. Ə. Müasir Azərbaycan dili. II hissə, Leksika. Bakı, Şərq- Qərb, 2007,
4. Əzizov E. İ Dialektizm anlayışı və bəzi dialektizmlər haqqında. Bakı Universiteti xəbərləri, humanitar elmlər ser. №2, 2005
5. Həsənov H. Ə. Müasir Azərbaycan dilinin leksikası. Bakı, Nurlan, 2005, 452 s.
6. Qurbanov A. Müasir Azərbaycan ədəbi dili, I c., Bakı, Elm və təhsil, 2010, 452 s.
7. Quliyeva K. Bədii ədəbiyyatda dialektizmlər. Bakı, Elm və təhsil, 2019, 288 s.
8. Süleymanlı M. Üç roman: Köç, Ceviz qurdu, Səs. Bakı, Azərbaycan, 2004, 584 s.
9. Süleymanlı M. Seçilmiş əsərləri. Bakı, Şərq- Qərb, 2006, 480 s.
10. Süleymanlı M. Söz içində söz. Bakı, Ağrıdağ, 2006. 88 s.

XÜLASƏ

Məqalədə dilin lüğət tərkibinin zənginləşmə yollarından biri olan dialektlərin bədii ədəbiyyatda işlənməsindən bəhs olunur. Bədii ədəbiyyatda işlənən dialektlərin əhəmiyyətindən bəhs olunmuşdur. Əsas məqsəd Mövlud Süleymanlının əsərlərinin dilində olan fonetik, leksik,

leksik – semantik, morfoloji dialektizmlərin toplanması olmuşdur. Toplanan nümunələrin üslubi xüsusiyyətləri qeyd olunmuşdur. Həmçinin Mövlud Süleymanlının istifadə etdiyi dialektlərin geniş və ya məhdud dairədə işlənən dialektlər olduğu nümunələrlə müəyyən olunmuşdur.

Açar sözlər: *dialektizm, bədii, dil, üslub, bölgü*

Rəyçi: *prof. Z.Ə.Şahbazova*